

A vezetés válsága

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Ézsaiás 6

„Uzzijá király halála évében láttam az Urat, amint egy trónon ült. Magasztos volt és felséges; palástja betöltötte a templomot” (Ézs 6:1, RÚF).

Amikor megkérdezte Konfuciusztól az egyik tanítványa, hogy a jó kormányzatnak milyen elemei vannak, ő ezt felelte: „Elegendő étel, elegendő fegyver és a köznép bizalma.”

A tanítvány erre azt kérdezte: „Viszont ha nem lenne más választásunk, és el kellene vetnünk e három közül egyet, melyiket választanád?”

„A fegyvereket” – mondta Konfuciusz.

A tanítvány folytatta: „Ha pedig a maradék kettő közül is el kellene hagynunk az egyiket, akkor melyiket mellőznéd?”

„Az ételt – felelte Konfuciusz. – Mert már régidőktől fogva az éhség volt minden ember sorsa, de valóban elveszett a nép, amely nem bízik a vezetőiben” (Michael P. Green, szerk.: *1500 Illustrations for Biblical Preaching*. Grand Rapids, Mich., 1989, Baker Books, 215. o.).

Ezen a héten Júda vezetési válságát és az abból eredő sajnálatos következményeket vizsgáljuk meg.

MEGHALT A KIRÁLY, ÉLJEN A KIRÁLY!

Ézs 6:1 verse Uzziás király halálát említi. Olvassuk el *Krónikák második könyve 26. fejezetét*, majd válaszoljunk erre a kérdésre: **Mi a jelentősége Uzziás király halálának?**

Többféle megközelítésből is beszélhetünk a király haláláról.

Uzziás uralma hosszú és sikeres volt, „*amikor azonban megerősödött, vesztére felfuvalkodott*” (2Krón 26:16, RÚF), és füstölőáldozatot akart bemutatni a templomban. A papok viszont annak rendje szerint megállították, mivel az Árontól való papi származás hiányában erre nem volt felhatalmazása (2Krón 26:18), a király pedig feldühödött. Abban a pillanatban, amikor tiltakozott a feddés ellen, az Úr bélpoklossággal sújtotta. Úgy is „*maradt halála napjáig, és egy elkülönített házban lakott poklosan, mert kizárták az ÚR házából*” (2Krón 26:21, RÚF). Milyen ironikus, hogy éppen abban az évben, amikor a tisztátalan király meghalt, Ézsaiás látomásban látta a halhatatlan, isteni Királyt a házában/templomában! Szembetűnő az ellentét Uzziás és Ézsaiás között. A király elbizakodottan, rossz indítékkal (büszkeségből) fordult a szentség felé, de rituális értelemben tisztátalanná vált, ezért el lett zárva a szentségtől. A próféta viszont engedte, hogy Isten szentsége utána nyúljon. Alázattal elismerte gyengeségét. Erkölcsi tisztaság után vágyott, amit meg is kapott (Ézs 6:5-7). A Jézus példázatában szereplő adószedőhöz hasonlóan ő is megigazultan távozott: „*mert valaki felmagasztalja magát, megaláztatik; és aki megalázza magát, felmagasztaltatik*” (Lk 18:14).

Szembetűnő a hasonlóság Uzziás leprás teste és népének erkölcsi állapot között: „*...nincs e testben épség, csupa seb és dagadás és kelevény*” (Ézs 1:6).

Uzziás király körülbelül Kr. e. 740-ben bekövetkezett halála nagy válságot jelöl Isten népének vezetésében. Egy teljhatalmú uralkodó halálakor az országa sebezhetővé lesz a hatalomváltás idején. Júda viszont különösen veszélyeztetett helyzetben volt, mert III. Tiglat-Pileser néhány évvel azelőtt, Kr. e. 745-ben lépett Asszírria trónjára, és azon nyomban a hadak útjára indult, ami a nemzetét legyőzhetetlen szuperhatalommá tette, veszélyeztetve a Közel-Kelet összes népének függetlenségét. Ebben a válságban Isten azzal bátorította Ézsaiást, hogy Ő továbbra is a helyzet magaslátán áll.

Olvassuk el figyelmesen 2Krón 26:16 versét! Mennyiben fenyeget minket ugyanennek a dolognak a veszélye? Hogyan védhet meg bennünket ettől a csapdától az, ha a keresztnél időzünk?

„SZENT, SZENT, SZENT” (ÉZS 6:1-4)

Figyeljünk fel arra, hogy mi történt *Ézsaiás próféta könyve* 6. fejezetének első négy versében! A király hatalmas politikai felfordulás idején halt meg (az asszírok háborúba indultak). Félelmetes idő lehetett volna ez Ézsaiás számára, ha nem tudja, kinek a kezében van az irányítás. Mi történt ezután? Ézsaiás látomásban ragadtatott el. Isten sugárzó dicsőségét szemlélte, amint a trónon ül, hallgathatta a ragyogó szeráfok („lángoló lények”) karát, akik azt kiáltották: „*Szent, szent, szent*”. Érezte, hogy rázkódik alatta a föld, és a templomot betöltő kavargó füstön át szemlélte a jelenetet. Elkápráztató látvány lehetett ez a próféta számára. Ekkor már bizonyára tudta, kinek a kezében van az irányítás az összes külső esemény ellenére.

Hol volt az Úr ebben a látomásban (lásd Ézs 6:1)? Miért itt mutatta meg magát Ézsaiásnak és nem valahol máshol (lásd 2Móz 25:8; 40:34-38)?

Ezékiel, Dániel és János is száműzetésben volt, amikor megkapták *Ezékiel próféta könyve* 1. fejezetének, Dán 7:9-10 szakaszának, illetve *A jelenések könyve* 4–5. fejezeteinek látomásait. Ézsaiáshoz hasonlóan nekik is külön vigasztalásra és bátorításra volt szükségük, hogy megértsék: Istené az irányítás, még akkor is, amikor a világuk darabokra hullik. (Dániel és Ezékiel a népüket legyőző pogány nemzet foglya volt, Jánost pedig ellenséges politikai hatalom száműzte egy magányos szigetre.) Ezek a látomások kétségkívül megadták nekik azt, amire szükségük volt ahhoz, hogy hűségesek maradjanak a válsághelyzetben is. „Miközben Ézsaiás Urának dicsőségét és fenségét szemlélte ebben a látomásban, lelkét Isten tisztaságának és szentségének érzete töltötte el. Milyen éles ellentét volt Teremtőjének páratlan tökéletessége és azoknak a bűnös élete között – önmagát is beleértve –, akik régóta Izrael és Júda választott népe közé tartoznak” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 191-192. o.)! Istennek az ézsaiási próféciában kihangsúlyozott magasabb rendű szentsége képezi az üzenet alapvető részét. Az Úr szent, és szentséget követel a népétől is, amit csak akkor ad meg nekik, ha megtérnek, elfordulnak az addigi gonoszságuktól, illetve, ha hittel és engedelmességgel alárendelik magukat neki.

Mindannyian voltunk már elkeserítő helyzetben, amikor kívülről nézve úgy tűnt, hogy minden elveszett. Idézzük fel, az Úr hogyan tartott meg minket és a hitünket a válság idején, még akkor is, ha Ézsaiással ellentétben mi nem kaptunk látomást a dicsőségéről! Mit tanultunk meg ezekből az esetekből, amit elmesélhetnénk másoknak is?

ÚJ SZEMÉLYISÉG (ÉZS 6:5-7)

A szentélyben/templomban egyedül a főpap léphetett be az engesztelés napján Isten jelenlétebe, a szentek szentjébe, azt is csak a tömjén védelmező füstfellegében, különben meghalt volna (3Móz 16:2, 12-13). Ézsaiás meglátta az Urat, pedig nem volt főpap és nem is mutatott be illatáldozatot! A templomot betöltötte a füst (Ézs 6:4), emlékeztetve arra a fellegre, amelyben az engesztelés napján Isten dicsősége jelent meg (3Móz 16:2). A megilletődött Ézsaiás azt gondolta, hogy vége az életének (vö. 2Móz 33:20; Bír 6:22-23), és felkiáltott, mert elismerte a saját és népe bűnösségét (Ézs 6:5). Ez hasonlított a főpap vallomására az engesztelési ünnepen (3Móz 16:21). „Mint-ha a belső szentélyben az Isten jelenlétéből áradó fény teljes világosságában állt volna, rádöbbsent arra, hogy tökéletlenségével és erőtlenségével semmiképpen sem tudja teljesíteni küldetését” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 192. o.).

Miért használt a szeráf az oltárról származó eleven, vagyis égő szenet Ézsaiás ajkának megtisztításához (Ézs 6:6-7)?

A szeráf elmagyarázta, hogy Isten elveszi a próféta bűnterhét és bűnét, ha a szénnel megérinti az ajkát (Ézs 6:7). Nem nevezte meg a bűnt, de nem kell feltétlenül csak helytelen beszédre gondolni, ugyanis az ajkak nemcsak a beszédet, hanem az egész embert jelképezik. Ézsaiás az erkölcsi megtisztulás után már képes volt tisztán dicsőíteni Istent.

A tűz a tisztítás eszköze, mivel elégeti a tisztátalanságot (lásd 4Móz 31:23). Ám az angyal az oltár különleges, szent tüzéből származó szenet használt, amit maga Isten gyűjtött meg és személyesen is őrzött (3Móz 6:12). A szeráf tehát megszentelte és megtisztította Ézsaiást. Azonban van itt még más is. A szentélyben vagy a templomban végzett istentisztelet során azért vették az oltárról a szenet, hogy meggyűjtsák a füstölőáldozatot. Vessük össze ezzel 3Móz 16:12-13 szakaszát, ahol a főpapnak el kellett vennie az oltárról a szénnel teli tömjénezőt, hogy azzal gyűjtsa meg a fűszereket! *Ézsaiás próféta könyve* 6. fejezetében az angyal viszont Ézsaiásra teszi a szenet, nem a fűszerekre. Uzziás illatáldozatot akart felajánlani, itt azonban a próféta lett a fűszer! A szent tűz meggyűjtja a fűszereket, hogy szent illat töltse be Isten házát, hasonlóképpen a prófétát is lángra lobbantja, a szent üzenet terjesztésére készíti. Nem véletlen, hogy a 6. fejezet következő verseiben (Ézs 6:8 versében és az azt követő szakaszban) Isten elküldi Ézsaiást a népéhez.

SZENT KÜLDETÉS (ÉZS 6:8)

„Majd az Úr szavát hallottam, amint ezt kérdezi: Kit küldjek el, ki lesz a követünk? Én ezt mondtam: Itt vagyok, engem küldj” (Ézs 6:8, RÚF)!

Megtisztulása után a próféta azonnal felelt Isten hívására, aki képviselőt keresett magának. Az Újszövetség fogalmai szerint Ézsaiást apostolnak, azaz „küldöttnek” nevezték volna. Ám érdekes módon a könyv nem azzal kezdődik, mint néhány más prófétai írás, hogy Ézsaiás az elhívását írná le (vö. Jer 1:4-10; *Ezékiel próféta könyve* 1–3. fejezetek). Más szóval, Isten bizonyára már korábban, a 6. fejezet eseményei előtt elhívhatta őt prófétának. A Biblia azt mutatja be, hogy az Úrral való találkozás bátorítást adhat a küldöttnek a szolgálatának kezdete után is (Mózes: *Mózes második könyve* 34. fejezete; Il-lés: *Királyok első könyve* 19. fejezete). A többi esettől eltérően, amikor Isten azt mondta valakinek, hogy legyen próféta, *Ézsaiás próféta könyve* 6. fejezetében Ézsaiás maga jelentkezik a különleges küldetésre. Úgy tűnik, az első öt fejezet mutatja be azt az állapotot, amikor az Úr először elhívta, ami után Isten kezdő löketet adott a szolgálatának azzal, hogy bátorította a templomban és megerősítette megbízatását szóvivőjeként.

Isten a templomában bátorította Ézsaiást. Van a Szentírásban másutt is bizonyíték arra, hogy Isten szentélye a bátorítás helye? Olvassuk el *A zsoltárok könyve* 73. fejezetét (lásd Zsolt 73:17), Zsid 4:14-16, 10:19-23 verseit és *A jelenések könyve* 5. fejezetét! Mit üzennek ezek a szakaszok?

Isten szentélye nem csupán hatalmas erőt áraszt, hanem ez az a hely, ahol a hozzánk hasonló gyenge és gyarló emberek menedéket találhatnak. Megnyugodhatunk annak tudatában, hogy Isten a megmentésünkért fáradozik Krisztus, a Főpap által!

János megölt áldozati bárány jelképében is látta Krisztust (Jel 5:6). Nem volt szép látvány. A leírás viszont kiemeli, hogy bár Krisztus feltámadt a halálból és a mennybe ment, továbbra is magával hordozza a keresztes eseményét. Felemeltetett, hogy magához vonzzon mindenkit az oltárnál.

Hogyan találtunk már bátorításra, amikor hittel és imádkozva lépünk be Isten templomába? Zsid 4:16 verse hív bennünket: bátran közeledjünk Isten trónjához, hogy „irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül.” Mit válaszolnánk, ha valaki megkérdezné tőlünk, hogyan találtunk már irgalmasságot és kegyelmet, amikor szükségünk volt rá?

RÉMISZTÓ FELSZÓLÍTÁS (ÉZS 6:9-13)

Miért bízott Isten olyan különös üzenetet a prófétára, hogy azt vigye el a népének, amikor újból szolgálatra szólította (Ézs 6:9-10)?

Nehogy azt gondoljuk, hogy Ézsaiás félrehallott valamit, vagy ez jelentéktelen üzenet lenne! Jézus is idézte ezt a szakaszt annak magyarázatára, hogy miért példázatokkal tanított (Mt 13:13-15). Isten nem akarja, hogy bárki is elvesszen (2Pt 3:9). Ez magyarázza, miért küldte Ézsaiást Júda népéhez – illetve Jézust a világba. Nem pusztítani akar, hanem az örök megváltásra vágyik. Viszont amíg egyesek elfogadják a hívását, mások még elszántabban ellenállnak neki. Mindezek ellenére Isten tovább kérlel, még több és több lehetőséget ad a megtérésre. Csakhogy minél tovább áll ellen az ember, annál jobban megkeményedik. Így bizonyos értelemben Isten tetteitől keményedik meg a szívük, pedig Ő éppen meglágyítani szeretné a szívüket. Az Úr szeretete irántunk sosem változik, de a szeretetére adott egyéni válaszuk a döntő tényező. A szolgálattevőnek, mint Mózesnek, Ézsaiásnak, Jeremiásnak, Ezékielnek vagy akár Krisztusnak az a szerepe, hogy tovább kérleljen, még akkor is, ha az emberek elutasítják az üzenetet. Az Úr ezt mondta Ezékielnek: *„Akár hallgatnak rá, akár nem törődnek vele – hiszen engedetlen nép ez –, majd megtudják, hogy próféta volt közöttük”* (Ez 2:5, RÚF). Istennek, valamint a szolgálóinak is a szerepe elegendő lehetőséget biztosítani az embereknek ahhoz, hogy kellő figyelmeztetést kapjanak (vö. Ez 3:16-21), még ha végül a pusztulást és a száműzetést választják is (Ézs 6:11-13).

Ennek fényében hogyan érthetjük Isten szerepét a fáraó szívének megkeményedésével kapcsolatban?

Isten azt mondja 2Móz 4:21 versében, hogy *„én pedig megkeményítem az ő szívét”*. Ez az első abból a kilenc esetből, amikor az Úr kijelentette, hogy megkeményíti a fáraó szívét. Azonban úgyszintén kilenc alkalom volt, amikor a fáraó keményítette meg a saját szívét (lásd például 2Móz 8:15, 32; 9:34). A fáraónak egyértelműen volt szabad akarata, különben nem keményíthette volna meg a saját szívét. Viszont Isten is megkeményítette a fáraó szívét, ami azt jelzi: Ő keltette azokat a körülményeket, amelyekre reagálva a fáraó meghozta a döntéseit, hogy elutasítja az Istentől kapott jeleket. Amennyiben a fáraó nyitottan fogadta volna azokat, akkor nem megkeményedik, hanem meglágyult volna a szíve azoktól.

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„A bűnös szokások annyira elterjedtek a társadalom minden rétegében, hogy az a kevés ember, aki hű maradt Istenhez, sokszor már-már elvesztette bizalmát és engedett a csüggedésnek, a kétségbeesésnek. Úgy rémlett, hogy Isten Izráellel való szándéka meghiúsul, és az engedetlen nép Sodoma és Gomora sorsára jut.

Nem csoda, ha ilyen állapotok láttán Ézsaiás visszariadt a felelősségtől, amikor Uzziás uralkodásának utolsó évében Isten megbízta, hogy vigye el intő és feddő üzenetét Júdának. Jól tudta, hogy konok ellenállással fog találkozni. Feladatát reménytelennek látta, amikor a reá bízott nép nyakasságára és hitetlenségére gondolt. Felismerte, milyen alkalmatlan a helyzet megoldására. Eldobja-e reményt veszve megbízatását, és hagyja, hogy Júda zavartalanul imádjá bálványait? Ninive istenei uralják a földet, dacolva a menny Istenével” (Ellen G. White: *Próféták és királyok*. Budapest, 1995, Advent Kiadó, 191. o.)

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Mit felelnénk, ha egy szkeptikus vagy ateista ember megkérdezné tőlünk: „Hogyan tudnád bizonyítani, hogy valóban Istené az irányítás?”
- 2) Miért szenvednek ártatlan emberek, ha Istené az irányítás? Ézs 1:19-20 szakasza vajon azt jelenti, hogy *ebben az életben* csak jó dolgok történnek Isten hűséges népével, a lázadókkal meg csupán rossz dolgok? Vessük ezt össze *Jób könyve* 1. és 2. fejezetével, illetve *A zsoltárok könyve* 37. és 73. fejezetével! Hogyan egyeztethető össze Isten jelleme és a sok rossz, ami az emberekkel történik? Szükség van egyáltalán erre?
- 3) Miért van olyan sok kapcsolódási pont az engesztelési ünnep és *Ézsaiás próféta könyve* 6. fejezete között? Gondoljuk végig azt, hogy Isten ezen az évenkénti ítéleti napon tisztította meg népe hűséges tagjait bűneiktől (3Móz 16:30) és szabadította meg a közösséget a hűtlenektől (3Móz 23:29-30)!

ÖSSZEFOGLALÁS: Ézsaiás a bizonytalanság és az emberi vezetés gyengeségének fájdalmasan nyilvánvaló idejében nagy jelentőségű látomást kapott a világegyetem legfőbb Vezetőjéről. A próféta megrémült alkalmatlansága miatt, de Isten kegyelmével megtisztította és erőt adott neki, így készen állt arra, hogy az ellenséges világban az Ő követe legyen.

DZSIDA JENŐ:
EGYSZERŰ VERS A KEGYELEMRŐL

Csodákat próbáltam:
arannyal, ezüsttel
hívtam népeket,
jöjjenek énhozzám!
Hiába, hiába,
az arany nem kellett,
az ezüst nem kellett,
nem jöttek énhozzám.

Elmondtam naponta
tíz hegyibeszédet,
gyönyörű szavakat,
igéző szavakat,
hiába, hiába:
egy fül sem fülelte,
egy szív sem szívelte
a hegyibeszédet.

Tüzet is akartam
rakni az erdőben:
nyulacska ne fázzék, –
hiába, hiába!
Gyujtófám kilobbant
és a tűz nem akart
gyúlni az erdőben.

...S egyszer csak maguktól
gyűlnek az emberek,
együgyű szavamtól
sírásra fakadnak,
ránéznem alig kell
s a tűz is felszökken, –
az Úr áll mögöttem.